

A nép egészséges igényének és a művész alkotó-tudatának ez az egybeolvadása emelte a szovjet filmművészetet arra a magas színvonalra, amelyen a világ valamennyi becsületes, haladó művészenek tanítómesterévé és példaképévé válhatott.

Ez a nagyszerű győzelem, mely olyan alkotásokban jutott diadalának legszebb pillanataihoz, mint a „Becsületbíróság”, „Micsurin”, „Egy igaz ember”, „Távol Moszkvától”, „A nagy hazafi”, „Vidám vásár”, „Berlin eleste”, „A sztálingrádi csata”, „A harmadik csapás”, „Pirogov” — hogy csak néhányat említsünk, nemcsak az élenjáró szovjet filmművészet előtt nyitotta meg a további nagy győzelmek és a további fejlődés széles útját, hanem minden olyan nemzet előtt is, amelynek művészei klasszikus multjuk haladó hagyományaira támaszkodva, dolgozó népük nevelését és becsületes szolgálatát tartják alkotó munkásságunk kötelező, legszebb feladatának.

A D. I. Jerjomin könyvében összegyűjtött tanulmányok tehát a magyar írókat is segítik, tisztázzák a mi problémáinkat is és támogatnak bennünket abban, hogy felismerve a naturalizmus, a formalizmus, az öncélúság, a hamis pátoz, az idealizmus, az alkonfliktusok, a maradi pártatlanság csapdáit, az élenjáró szovjet filmművészet tapasztalatainak felhasználásával kikerüljük azokat és új alkotásaink olyan őszinte és magas színvonalú művek legyenek, melyek méltóak szocializmust építő dolgozó népünkhöz, érdemessé tesznek bennünket népünk megbecsülésére, valamint nagy és jóakarató tanítómestereink: az élenjáró szovjet filmművészet barátságára.

Sz. Gy.

A filmművészet kérdései. Szerk. D. I. Jerjomin. Ford. Balog Pál. 262 l.
(Művelt Nép könyvkiadó) ————— 18.—

Abezgauz :

Az orosz zenekritika a nyugat zenéjéről

Nemrég jelent meg a Művelt Nép kiadásában Abezgauz: Az orosz zeneszerzők a nyugat zenéjéről című könyve. A könyv a nyugati zene értékelésével foglalkozik a XVIII. század polifon zenéjének betetőzéséről — Bachtól — a XX. századeleji zene eszmei és formai széteséséig — Richard Straussig.

A tárgyalt anyagot az időrendben egymást váltó stílusok szerint sorolja fel a szerző. Részletesen értékeli a klasszikus iskolát, a romantikus irányzatot, majd bemutatja a századvégi nyugati szimfónikus- és operazene egy-két legjellegzetesebb képviselőjéről alkotott orosz véleményyt. Pillantást vet a keletkező európai nemzeti iskolákra, amelyeknek legkiválóbb képviselőiben az orosz kritikuskok az egészséges, új európai zene magvetőit látták.

Abezgauz a nyugati zene jelenségeit a múlt század nagy orosz zeneszerzőinek gyakorlatához viszonyítva mutatja be és értékeli, de megmutatja a nyugati muzsika útját a nagy orosz zeneszerzők és a kiemelkedő orosz zenekritikusok munkásságának tükrében is.

Az orosz klasszikus zeneszerzők és műbírálók a nyugati zene fejlődését abból az

alapvető elvből kiindulva vizsgálják, hogy e zeneműveknek és zenei irányzatoknak van-e tömegekhez szóló mondanivalója, hogy valamely társadalmi eszme kifejezését szolgálják-e. A vizsgált műveket tehát elsősorban tartalmi ideológiai oldaluk felől közelítik meg.

A szerző állításait mindenütt az orosz klasszikuskok műveiből vett meglepően időszerű és csodálatosan szép idézetekkel támasztja alá. Az idézetekben meglepő erővel nyilvánul meg a művészek szemléletének pártos ideológiai elve. Minden mondatuk olyan, hogy ma sem lehetne helytállóbban, időszerűbben, jobban megírni.

Ebből a kis könyvből hihetetlenül sokat lehet tanulni. Megtanuljuk új szempontok szerint vizsgálni a már sokat hallott Verdi, Wagner, Donizetti vagy Mozart operákat, s Beethoven vagy Bach remekeit.

Bár a tanulmány tudományos igényű és jellegű munka, mindenki számára rendkívül érdekes és érthető, sőt valósággal izgalmas olvasmány.

Abezgauz: Az orosz zenekritika a Nyugat zenéjéről. Ford. Elek István. 52 l. (Művelt Nép könyvkiadó)

2.80 —

Június 21-én, csütörtök d. u. 6 órakor, Sztálin-út 45. sz. alatt az Allami Könyvterjesztő Vállalat kultúrközpontjában a „KÖNYVBARAT” szerkesztősége ankétot tart.

A lap munkatársai és olvasói megbeszélik a „KÖNYVBARAT” első számának anyagát.